

M11

Časopis ZŠ Masarova

Předvánoční vydání

Předmluva

Nevím, jestli jste si toho všimli, ale časopis nám pomalu ale jistě začíná upadat. Každé číslo je nyní šité „horkou jehlou“ a jde to, alespoň podle mého názoru, vidět. Bohužel máme zhruba poloviční redakci a i z té poloviny, která se již uráčila přihlásit, tvoří pouze malá část... Tím více bych chtěl poděkovat všem, kdo se aktivně zapojují, snaží se časopis udržet při životě, a myslí i na čtenáře, ne jen na to, jakou výmluvu vymyslet, aby nemuseli dělat něco pro Vás.

Toto číslo bylo chystané tak, aby vyšlo před Vánoce, stůj co stůj – možná tedy někteří z Vás nebudou spokojeni. Ale věřte, že tento časopis byl dělán opravdu srdcem, protože se na něm opravdu podíleli lidé, kterým stojíte za obětování chvilky volného času. Snad se tedy bude líbit.

Za redakci M11

Matěj Kos

Šéfredaktor ve výslužbě

**Redakce M11 Vám přeje krásné Vánoce a co
nejpříjemněji prožitý konec světa.**

Soutěž o nejlepší školní časopis

V úterý 13. 11. se konalo vyhlášení nejlepšího školního časopisu. Sraz byl v 7.00 na zastávce Masarova. Byli jsme pozváni do čajovny, kde byly vyhlášeny výsledky. Náš školní časopis získal dvě ocenění - o nejlepší titulní stranu a vyhrál druhé místo za časopis prvního a druhého stupně. Byly nám uděleny diplomy a námět na článek zhlédnutím zajímavé prezentace o světové kuchyni. Jako zakončení jsme si sami mohli uplácat placky z mouky vody a oleje, které se opékaly v hrnci. Mohli jsme si je dát s indickými přílohami – brambory s cibulí nebo s rýží v karamelu s kešu ořechy a rozinkami. Ale rozhod ve městě byl stejně nejlepší.

Míša Dobrovolná

Foto – M. Kos/ M. Kadlčková

Zpívání v domově seniorů

V úterý 18. 12. naše škola navštívila Domov pro seniory na Vinohradech. Chtěli jsme jim trošku zpříjemnit náladu před Vánocemi.

Všichni jsme se v osm hodin shromáždili v učebně hudební výchovy, abychom si sladili své nástroje a hlasivky. Jakmile jsme se správně naladili a vyzkoušeli si náš přednes, mohli jsme vyrazit. V devět hodin jsme dorazili na místo a začalo vystoupení. Celý program jsem uváděl já se svým spolužákem Marcelem Kubalou a podle reakcí se nám to náramně povedlo. Většina diváků nás hůře slyšela, museli nám proto zesílit hlasitost mikrofону.

Vystoupení se zúčastnili žáci prvního i druhého stupně. Někteří recitovali, jiní zase tancovali a ti ostatní hráli a zpívali. Na závěr našeho vystoupení jsme zazpívali několik koled a děti z prvního stupně a členové školního parlamentu rozdali všem seniorům keramické výrobky.

Po rozloučení všichni odcházeli s úsměvem a radostí, že se jim vystoupení povedlo.

Michal Vajda

Moje zoo

Fifinka

Fifinka je tříletá samička zakrslého berana. Zakrslí králík má zavalité tělo, krátké, bez zřetelného krku, středně dlouhé velmi silné nohy. Hlava je výrazně široká se svěšenými ušima. Rozpětí uší je 22 - 28 cm. Byla vyšlechtěna v Anglii. Prvním vyšlechtěným zakrslým králíkem bylo plemeno Hermelín. Z něho pak byla vyšlechtěna další plemena. Standardní zakrslý králík má váhu 1 až 1,5 kg.

Šnek

Achatina reticulata "retka" pochází z východní Afriky a patří mezi největší druhy achatin. Dožívá se kolem 7 let. Reticulaty jsou na chov poměrně nenáročné. Ulita dorůstá velikosti až 30cm, má drsnější strukturu se zajímavou nepravidelnou kresbou. Noha reticulaty je na okrajích světlá, hlavička a hřbet jsou tmavě zbarveny. Tento druh je nejrychleji rostoucí ze všech achatin. V letošním roce se mi narodilo 158 malinkatých achatinek, kdo by měl zájem, pište mi na e-mail denda.visnovska@seznam.cz nebo mě najdete v 8.B.

Želva Nádherná

Želvy se od ostatních plazů odlišují především tím, že je jejich tělo obvykle chráněno kostěným krunýřem, který se vyvinul z jejich žeber. Do tohoto řádu se zahrnuje i několik dnes již vyhynulých druhů. Nejstarší druhy želv žily před zhruba 220 milióny let v období triasu (rod *Odontochelys*), což z nich dělá jednu z nejstarších dosud žijících skupin plazů. V dnešní době je na světě asi 300 druhů želv, některé z nich jsou silně ohrožené. Želvy jsou studenokrevní živočichové, což znamená, že teplota jejich těla se mění podle okolního prostředí. Jsou typicky dlouhověké, někteří jedinci se dožili prokazatelně i více než 180 let. Já měla tři želvičky, dvě už mi odešli :(. Doma máme jednu která se jmenuje Sammy. Už je to větší rošťák...

Paví očka

Živorodka duhová, známá též jako paví očko nebo gupka, je drobná sladkovodní až brakická paprskoploutvá ryba z čeledi živorodkovitých. Díky své nenáročnosti při chovu je jednou z nejoblíbenějších akvarijních ryb. Přivykne dokonce i na čistě mořskou vodu. Lidový název paví oko je odvozen od charakteristické kresby divokých forem. Já mám doma cca 12 gupek. Jsou úžasná a také krásná.

Ukázky (nejen) z hodin slohu

Popis vlastnosti

Upovídánost

Barka byla nejupovídánější člověk na světě. Pořád mlela pantem. Nikoho nepustila ke slovu. Lidé se jí radši vyhýbali, protože jinak by hodiny museli poslouchat její historky ze života. Občas lidé pochybují jestli se někdy mezi tím jejím povídáním nadechuje. Stává se, že když je doma sama, odchytne si nějakého staříka a ani si nevšimne, že u jejího povídání usnul.

Kristýna Skulová

Vánoční detektivka

Na silvestra přesně ve 0.00 zemřel mladý muž. Zjistilo se, že dostal dárek, ve kterém byla bomba. Detektiv Pírko vyzvídal od všech jeho příbuzných, jestli neví od koho dostal dárek, ve kterém byla bomba. Nic nezjistil a po pár dnech zemřela žena, také byla zabita bombou. Pírko se snažil najít něco, co by je spojovalo, protože nebyli příbuzní ani přátelé. Šel se ještě podívat do domu ženy. V domě našel trezor, ve kterém našel fotku ženy i muže. A najednou zjistil, že měli tajný vztah. A zabila ho, protože ji podváděl s jinou. A chtěla odlákat pozornost od sebe, a proto se zabila také.

Ála Nekvapilová, Lucka Doleželová, Kačka Beňová

Kresba – Eliška Nováková

Tenis

Za poslední dva měsíce se toho v tenisovém odvětví událo hodně. Jak dobré zprávy tak i špatné.

Petra Kvitová se snažila obhájit vítězství na turnaji mistryň. První kolo hrála proti polce Agniezske Radwaňské, které podlehla ve dvou setech 6:3, 6:2. Petra nedokázala už od začátku zápasu chytit rytmus hry. Poté často chybovala při její útočné hře. Další její soupeřka měla být Sara Eranniová. Bohužel toto utkání se nekonalo, protože se Petra musela odhlásit z turnaje kvůli zánětu průdušek. Tak doufáme, že se příští rok dostane do kvalifikace a všem vytře zrak. Další v pořadí byl Turnaj mistrů, kde se snažil Tomáš Berdych. V prvním kole narazil na Andyho Murrého. Tomáš proti Andymu vyhrál první set 6:3 a však druhé dva prohrál 3:6, 4:6. Další soupeř měl být velmi oblíbený francouzský hráč Jo-Wilfried Tsonga. Tomáš porazil Tsongu ve 3 setech 7:5, 3:6 a 6:1. Bohužel Tomáš narazil také na Novaka Djokovice, který byl velkým favoritem a Tomáše zdolal ve 2 setech 2:6 a 6:7. Tímto zápasem turnaj mistrů pro Tomáše končí. Ale dost toho "smutného" i když kvalifikace do turnaje mistrů/mistryň je velkým úspěchem. Začala bych u finále Fed Cupu, kde naše bojovnice hráli proti srbskému týmu. Finále se hrálo u nás v Česku a proto to bylo pro český tenis velmi důležité. Jako první nasazená hráčka nastoupila Petra Kvitová i když jsme se obávali že kvůli své nemoci vůbec nenastoupí, ale Petra nás v tom nenechala. Jako druhá nasazená hráčka nastoupila rodačka z Brna Lucie Šafářová. A nechyběl i dublový tým Hradecká a Hlaváčková často nazývané jako H+H. Jak už jsem zmínila hrály jsme proti srbskému týmu, který byl složen takto: Ivanovičová, Jankovičová, které byli před nedávnem světové jedničky. Naše holky se jich nebály a hned první zápas vyhrála Lucka Šafářová nad Annou Ivanovičovou 6:4 a 6:3. Petru to nabudilo a získala pro český tým další bod. Další den se hrálo zas. Petra proti Ivanovičové, na kterou bohužel neměla a prohrála 3:6, 5:7 a Lucka, která hrála proti Jankovičové a ta vyhrála 6:1, 6:1 a připsala pro český tým poslední vítězný bod. Poté mohli holky slavit, protože vyhráli finále Fed Cupu! Také nesmím zapomenout na naše kluky, kteří se také dostali do finále Davis Cupu. Pro český tým bylo ohromné štěstí, že nenastoupil španělský výborný tenista Rafael Nadal. V prvním kole hrál Radek Štěpánek proti Davidovi Ferrerovi. Štěpa podlehl Ferrerovi 3:6, 4:6 a 4:6. Druhou opravdu velkou bitvu hrál Tomáš Berdych s Nicolasem Almagrem, kde se po pětisetovém boji mohl nakonec radovat Tomáš z vítězství 6:3, 3:6, 6:3, 6:7 (5) a 6:3. Druhý den hrál první nasazený hráč David Ferrer proti Tomášovi, ale bohužel Ferrer hrál opravdu jako stroj. Tomáš prohrál 3:6, 4:6 a 4:6. S dalším bodem ze čtyřhry všichni počítali a také se jim jejich přání splnilo. Tímto jsme získali další bod a skóre bylo 2:2. Rozhodující bod měli v hrsti nasazení hráči číslo 2. Radek Štěpánek a Nicolas Almagro. Opět po velké bitvě 6:4, 7:6, 3:6 a 6:3 vyhrál Radek a pak se mohl celý národ radovat z druhého vítězství o Davisův pohár, který jsme naposledy získali v roce 1980. Radek samozřejmě projevil svoje nadšení a všem vzkázal "Slavte a mějte se rádi!"

Podle mého názoru jsme tenisový závěr ukončili výborně a doufám, že příští rok budeme tak dobří ne-li lepší než tento rok. Děkuje!

Beata Klobasová

Vyjednávání s planetou Mayestros

Přepavní loď Orion-721 se právě blížila ke galaxii Trogonus. Už jen pár desítek kilometrů, říkal si v duchu kapitán Donald Fidgers, jen proletíme kolem planety Mayestros a jsme tam.

Planety Mayestros už byla konečně v dohledu. Náhle se však ozvalo z přijímače: „Mayestros hlásí neznámému objektu,“ mluvil hlas nějakého vyjednávače, „jaký je váš cíl cesty a z jaké planety pocházíte?“

„Přicházíme ze Země...“

„Hlaste, s kým mluvím!“ přikázal vyjednávač.

„Mluví k vám kapitán přepavní lodi Orion-721 Donald Fidgers.“ ohlásil kapitán hrdě svoje postavení.

„Jaký je váš cíl cesty a jaký druh přepavní lodi jste?“

„Náš je cíl planeta Maximillian a druh EARTHEN SPACE SHIP...“

„Jaký je účel vaší cesty?“

„Vezeme náklad na planetu Maximillian.“ oznámil kapitán s malou trpělivostí.

„Dobře. A co vezete?“ zeptal se teď už troch přídrzle hlas.

Kapitán si povzdechl a odpověděl už s jistým rozčilením: „Jak sám dobře určitě víte, na planetě Maximillian nemají zdejší obyvatelé dostatek vitamínů, proto jim jednou za týden dovážíme naše ovoce a zeleninu a oni nám zase dováží jejich jedinečné dřevo.“

„Kromě zeleniny a ovoce, převážíte ještě něco jiného?“

„Né,“ odsykl kapitán, „jen ovoce a zeleninu, které máme uschované v našem obrovském mrazáku.“

Nastala chvíle ticha. Vyjednávač, kapitán a celá posádka zmlkli. Zničehonic se ozvalo z přijímače: „Náš senzor chemických prvků,“ začal stejný hlas, „nám hlásí, že převážíte i něco úplně jiného.“

„Opravdu?“ zasmál se ironicky kapitán, „a co to podle vás, milý pane, je?“

„Senzor nám ukazuje, že převážíte náklad na bázi jiného druhu železa, tedy zbraně.“

„To je lež!“ vykřikl zlověstně kapitán a vyskočil ze svého křesla.

„Pane, být vámi, uklidním se,“ doporučil mu hlas.

Kapitán se pomalu uklidňoval, následkem čehož se zase posadil zpět do svého křesla. Chvíli byla pauza, a pak se zase ozvalo z přijímače: „Rozhodli jsme se, že k vám pošleme jednotku Q.“

Kapitán nevěděl, co má teď udělat. Dlouhá černá loď se čtyřmi tryskami se zakulaceným koncem se pomalu blížila k Orionu721. Najednou komandér Smith zmáčkl tlačítko, jež odpalovalo rakety. Vyslal tím dvě velká kovová torpéda.

Ta se pomalu přibližovala k jednotce Q. Jejich loď ve vteřině implodovala, čímž se změnila v malou bezvýznamnou kouli energie, která se potom rozplynula se do okolí vesmíru. Smith jen nechápavě civěl na kapitána. Potom ho praštil a vyhrnul si rukáv. Na ruce měl jakýsi náramek se spoustou různých tlačítek, světýlek a se spoustou nepochopitelných obvodů. Zmáčkl jedno malé tlačítko. Najednou se vedle kapitána objevil Maximillian v uniformě komandéra Smithse. Měl dlouhou hlavu s malým čelem, velkými očmi s žilkami místo očního bělma a místo panenek jakousi bílou placatou tkáň. Nos měl mezi očmi jednoduchý, ale o něco blíže k ústům, ho měl rozdvojený na dvě malé nosní dírky zvlášť. Nad a pod rtem se nacházely čáry, jako u starších lidí. Místo bradky, půlkruh se svislými čarami. Jeho béžová kůže byla ještě lemována spousty různým čarami. Uši se nacházely až někde nad očima. Na krku měl umístěn jakýsi válec se spoustou čar a na pažích neměl jen náramek, ale i nějaké lesknoucí se rukavice.

Z přijímače se ozvalo: „Velezrada! Za tohle budete vy všichni popraveni!“

Chvíli se nic nedělo. Maximillian vyskočil z palubního skla rovnou do temného vesmíru. Ještě před tím, si ale kolem sebe pomocí náramku vytvořil ochrannou kouli, aby mohl dýchat.

Nicméně tu působil přetlak a všechno, co bylo na palubě lodi, vysál do temného vesmíru. Kapitán chtěl něco říct, ale než to stačil říct, upadl do bezvědomí.

Kapitán Donald Fidgers se probudil až někde v jakési malé šedé místnosti sedící na nepohodlné posteli. Kromě jeho a postele, tu byl i ten Maximillian, také na posteli, ale ležící. Kapitán k němu opatrně přistoupil. Když se podíval na jeho paži, zjistil, že nemá kus zápěstí (zřejmě mu ti vězňitelé museli kus toho zápěstí amputovat, aby mu sundali ten náramek). Nicméně tam byl zavřen s kapitánem.

Náhle někdo zaťukal na neviditelná vrata: „Hej! Ty! Človče!“ řekl údajný neviditelný bachař, „Už seš tu jen ty a ten Maxík, jinak jsme celou tvou posádku popravili. Tys měl to štěstí a spals do bezvědomí, takže jsme tě museli převést sem do věznice.“

Kapitán nemohl vůbec mluvit (musel být v bezvědomí tak dlouho, že se mu ústa úplně vysušila), ale pár slov dokázal vyslovit: „Co...se mnou...uděláte?“

Bachař se zasmál: „Co si asi tak myslíš, že s tebou uděláme? No, nejprve ti usekneme všechny končetiny a pak tě necháme umřít samotného na infekci a hlad.“

„Jako tady toho?“

„Podobně“ řekl nejistě bachař, „on má totiž tu smůlu, že má regenerační schopnosti, tudíž to bude trvat trochu déle, ale ty půjdeš pod kytky hned zítra, toho se neboj.“

Kapitán náhle dostal obrovský strach a myslel, že bude plakat, ale neměl na to sílu.

Nastal večer a kapitán Donald byl stále ještě ve své cele s pesimistickým pocitem, že se odsud už nikdy nedostane pryč. Vzpomínal na všechny své přátele, rodinu a dokonce i na ten pitomej plevel

měl nějaké vzpomínky. Odněkud uslyšel palbu z kanónů a paprskometů. Na místě, kde byla zřejmě chodba, šlo slyšet vyražení vrat a dupání těžkých bot směrem k jeho cely.

Uslyšel také hlasy mužů, jak něco říkají. Následovala krátká palba potom přestávka a po té skřípivý zvuk. Neviditelné dveře zmizely a za nimi a se objevila jednotka minimálně šesti mužů. Kapitán se postavil, načež upadl do kómatu.

Probudil se až v hospitalizační místnosti. Na pravé straně pokoje se nacházelo velké okno a za ním velké černé pole s miliardou malých hvězd. Jsem zachráněn, říkal si v duchu. Náhle se ve dveřích na druhé straně zjevil muž zahalen do bílého oděvu.

„Jak se cítíte, kapitáne?“ zeptal se ho.

„Výborně. Ale...kde to jsem?“

„Jste na záchranné lodi Center Bayde.“

„Kam letíme?“

„Na Zemi.“

S těmito radostnými slovy, se kapitán rozhodl, že než doletí na jeho domovskou planetu, bude v hyper spánku. Šel tedy s doktorem po dlouhé chodbě do velké místnosti s několika tucty hranatých postelí se sklápěcím vrškem. Doktor mu jedenu postel otevřel a kapitán do ní pomalu vlezl. Než však doktor zavřel poklop, kapitán se ho zeptal: „Počkejte! Co se stalo s tím Maximilianem?“

„O toho bylo dobře postaráno, kapitáne.“

S těmito slovy, kapitán Donald Fidgers uleh do hyper komory s nastavením umělého spánku, do doby, než Center Bayde nedorazí na jeho domovskou planetu. Zemi.

KONEC

David Pirochta

CESTA ZPĚT

DATUM: 6. 8. 89, DRUHÉ ÉRY
ČAS: 14:35
MÍSTO: MODUL SPOLEČNOSTI ARTHUR PRISE
SITUACE: MEZIVESMÍRNÁ VÁLKA
DŮVOD PLAVBY: POMOC JEDNOTKÁM
POSÁDKA: 16

Jako jeden ze stovek různých velitelů, i já jsem musel letět v modulu od společnosti ARTHUR PRISE na základnu C5-2 na planetě Q/85-Filomia . Základna se nacházela asi 280 kilometrů od hlavního města Sarello.

Již od roku 7971 staré éry, zuří na této planetě mezihvězdná válka, díky níž byla vyhlazena celá lidská existence, krom pár jedinců, kteří měli to štěstí a v době holocaustu nebyli na Zemi. Nicméně se po čase zrodila nová generace lidské existence (díky hybernovaně zmražené - již dávno zesnulé - posádce z korábu Delta XXI.), v níž žijí zrovna já a se mnou asi tak dalších sedmdesát tisíc lidí na planetě Meracia, jež se nacházela ve sluneční soustavě slunce Odd a se dvěma malými měsíci Cassion a Derus.

Pomalou jsme se blížili k planetě jinak známé, jako planeta Begg-W (jako anglicky begin of war neboli začátek války). Na této planetě bylo směšné to, že i když to byla planeta, která je svým původem dost krutá, dalo se na ni bez problémů dostat. Ale i když měla za nepřítel celou sluneční soustavu, vždy uvítala nové cestovatele.

Autopilot začal klesat. Ve chvíli jsme byli v atmosféře. Rozsvítilo se červené světýlko, jež naznačovalo, že si máme nasadit dýchací přístroje. Celá posádka i já jsme si je tedy nasadili. Aktivovali jsme přívod kyslíku a čekali, kdy už konečně přistaneme. Na výškoměru byla teď číslice 86km a rychle klesala na 81km. Celý modul sebou házel, jako rychle stříleci samopal. Všechny nepřipevněné předměty buď létaly vzduchem (šňůry) nebo se až otravně chvěly. Slyšel jsem, jen tak zřídka, že nějaký vojín zmáčkl tlačítko na vypuštění nasávací hadičky, která má za úkol vysávat vyvržené látky a po té do nich vpustit ledovou speciálně upravenou vodu B8. Když jsem se podíval směrem, odkud se ty zvuky ozývají, zjistil jsem, že to byl seržant Birgis s gumovou maskou napájenou dlouhou žlutou hadičkou na obličej. Chudák musel asi něco před letem pozřít, jelikož zvracel docela dlouho (minimálně tak dvě minuty), ale to už se v malém zakulaceném okýnku rýsovala nazelenavá krajina planety Begg-W. Všude byly vidět zvláště vypadající stromy s několika tenkými kmeny a jednou velkou korunou ve tvaru vejce s desítkami malými bílými lesknoucími se plody. Na planetě Begg-W, nebyly ale jen stromy, nýbrž i skály a hory s nekonkrétními tvary.

Náhle jsme o centimetr minuli dokonale rovnou oranžovou svísele položenou plochu. Než se kdokoli zeptal, co to je, zničehonic se z kokpitu pilota ozvalo kybertronickým hlasem: „Vážení bojovníci za planetu Zemi, vítejte na Beggu-W, planetě všech začátků.“ Hlas pár dalších minut rozprávěl o historii této planety, o jejích vládčích, o lunárních cyklech, o obyvatelstvu a nakonec o dnešní době mezivesmírné válce. Když přišlo na otázky, vojín Werk se zeptal na ty podivné oranžové plochy. Hlas bez jakýchkoliv problémů odpověděl: „Tyhle takzvané oranžové plochy jsou něco jako přístřeší zdejších obyvatel. Sice v nich žijí, ale tak krátkou dobu, že byste netušili, proč je vlastně postavili. Tahle přístřeší jsou pro ně totiž velice stísněná a málokdy se v nich nějaký Beggwan objeví.“

Sarello bylo konečně v dohledu a seržant Birgis přestal zvracet, načež si z bledého obličeje sundal blicí masku. Rozlehlé město s půlkruhovými střechami, velkými domy a různými přistávacími plochami jsme minuli o nějaký ten kilometr, protože jsme tam vůbec neměli namířeno. Místo toho jsme pokračovali dál ve směru východního k základně C5-2.

Za necelou minutu jsme ani nevěděli, že tu Sarello kdy bylo. Modul letěl ještě asi čtvrt hodiny a pak zastavil. Nevěděli jsme, proč zastavil, protože C5-2 nebyla nikde v dohledu. Po celém modulu bylo až hromové ticho. Dýchání z dýchacích přístrojů bylo tak hlasité, že mě osobně to znervózňovalo. Náhle se opět rozsvítilo červené světýlko. Tohle nám ale naznačovalo, abychom si dýchací masky sundali. Kolem lodi se vytvořilo zelené neutronové ochranné pole a před námi se vytvořila velká budova se zakulacenými rohy a ještě jednou o něco větší plochou budovou s velkými ocelovými vraty. Na vratech bylo napsáno velkým žlutým písmem HANGÁR ZÁKLADNY C5-2. Velká ocelová vrata se zničehonic otevřela a modul do nich pomalu vletěl.

Když jsme z modulu vystoupili, seržant nás zavedl rovnou do hlavního ústředí základny. Šli jsme stísněnou krátkou chodbou k výtahu na jejím konci. Po pěti patrech nahoru jsme z něj vystoupili a šli rovnou k dřevěným dveřím s nápisem Hlavní ústředna. Než jsme mohli vstoupit, přišel k nám postarší voják a řekl, že do hlavní ústředny může vstoupit jen seržant a já. Jednotka tedy šla s ním a já a seržant Birgis jsme vešli do místnosti hlavní ústředny.

Tam nás už vítali různí důstojníci, velitelé, generál Pirks a dokonce i admirál Zerel (byl to jeden z nejlepších mužů ve své profesi: byl u toho, jak mu Beggwané zničili jeho rodnou planetu a za to se mstil tažením na ně společně s obyvateli planety Tropolia, která byla později také bohužel rozmetána z povrchu zemského). Když jsme usedli, kapitán Arks spustil holografickou simulaci našeho úkolu: museli jsme zničit nedaleké obydlí, v němž se měli údajně nacházet nepřátelští Beggwané.

Po zdlouhavé půlhodině nás čekal okamžitý odlet, do nepřátelského obydlí plném Beggwanů. Seržant Birgis mne doprovodil k výtahu, odkud jsem zase jel přímo do posledního patra v přízemí, kde na mne už čekal modul s mou jednotkou. Když jsem vycházel z výtahové chodby, neuvědomil jsem si, co mě čeká a o kolik mužů můžu přijít. Nicméně jsem musel splnit rozkaz. A tak jsem nastoupil do modulu, dívajíc se do obličejů těch vojáků, jenž neví, že za pár minut zemřou. Usedl jsem na své místo a čekal na odlet. Seržant Birgis nenápadně kývl hlavou, jako signál odletu.

Malá ocelová vrata se zavřela a náhle zařinčel motor poháněný speciálně upravenou úspornou ropou. Připoutal jsem se a čekal, až modul konečně nevyjede z hangáru. Než jsem se naděl, modul byl už dávno venku a s jistou úlevou, jsem sledoval, jak základna C5-2 mizí z dohledu. Vše, co bylo v modulu, buď dělalo odpudivé zvuky, nebo poletovalo vzduchem, jelikož modul poněkud drncal.

Začaly se objevovat první oranžové plochy s komplikovanou vnější jakoby zdí. Byli jsme v něčem, co připomínalo spíš jakousi uličku nebo regál (ale jako normální pořadí domů to nevypadalo). Ještě než jsme zastavili, nasadili jsme si opět dýchací přístroje a hned jsme je aktivovali. Na malé obrazovce, která zjevila, až teď se objevil plán tohoto regálu, a kde je naše útočiště. Vrata se otevřela a všechny vojáky jsem poslal gesty ven. Po té, co byl modul prázdný, jsem z něj i já vystoupil s paprskometem v obou rukách.

Když jsem vystoupil, zaujal jsem útočnou pozici za jedním domem. Vrata modulu se zavřela a já a jednotka jsme pokračovali kupředu. Cestou k našemu cíli, jsme nenarazili k žádnému nepřátelskému objektu, který by se nás snažil zneškodnit.

Dorazili jsme k cíli. Vchod, z něhož měli údajně vycházet Beggwané, byl otevřený dokořán. Když jsem se podíval dovnitř – svíraje přitom paprskomet - zjistil jsem, že tam jsou jen jakási malá políčka půlmetrových širokých stonků hnědo zelené trávy. Po Beggwanech ani stopy. Dal jsem příkaz jít kupředu. Já a jednotka, jsme pomalu postupovali do prázdného obydlí, plném divně vypadající trávy. Když jsme byli asi tak v půlce obydlí, zjistil jsem, že ta tráva je nějaká podezřelá. Zastavil jsem, abych si ji důkladně prohlédl. Prohmatával jsem ji od shora dolů, až k části odkud začínala růst. Na chvíli jsem odložil paprskomet a pokusil se odhrabat trochu nažloutlé hlíny, z níž tráva rostla. Než jsem ale zjistil, co je pod ní, jeden vojín odněkud zařval a zmizel. Rychle jsem se pokusil sebrat paprskomet, ale už ho svírala vláknovitá paže trčící z hlíny. Chvíli jsme se o něj dohadovali, ale nakonec-když jsem na tu paži dupl – jsem ho také získal. Ihned jsem tu paži rozstřílel. Ta se ponořila zpět do hlíny, načež se z ní vynořila celá postava Beggwana. Údajná tráva se rozporcovala na několik tenkých vláken, které měl Beggwan na hlavě místo vlasů vztyčené vzhůru. Pod vlákny se nacházela bezduchá tvář, jež obsahovala dvoje velké černé kulaté oči bez zorniček ani panenek (prostě jen prázdné oční důlky) a stejně vypadající kulatá ústa. Jeho tělo vypadalo stejně, jako jeho paže: vláknité bez jediné narušené části a zaprášené od hlíny. Tohle monstrum s roztřepanou paží se mě pokusilo zabít rozbitím mého dýchacího přístroje, ale než se na to zmožil, už z něj vytékala šedá tekutina, která měla být asi krev.

Když jsem se tak díval, jak Beggwané vylézají ze svých skrýší, vzpomněl jsem si, že nás sem poslali, jako krmivo (lidé nedokázali Beggwany zabít, a tak jim pravidelně posílali krmivo, aby je zase nezničili). V tom spočívala jejich síla: nezničitelnost a tudíž i dominance nad jinými druhy.

Beggwané postupně zabíjeli moji jednotku, jednoho po druhém vlastními zbraněmi, jež ukořistili padlým: nastavili si bajonety a bez milosti je zabodávali. Chtěl jsem jim jít na pomoc - i když jsem věděl, že je to marné - ale v tom jsem ucítil ve svém levém žebru hluboko zabodnutý bajonet od paprskometu. Nechal jsem ránu, ať z ní vyteče krev, protože jsem věděl, že tohle je můj konec. Padl jsem na zem v poloze klečící, poté jsem dopadl na břicho. Následovalo ještě asi tak dalších deset bodných ran do dýchacího přístroje, a pak pět do zad. Ve chvíli jsem byl mrtev, ale ještě před věčným spánkem jsem nastavil protonový granát. Zbývalo už jen sedm vteřin.

Přesmyčky

ívukorc=

rákyd =

rostčekm=

pakr=

yzdoob=

vědazh=

omktea=

blajko =

ánocev=

huíl=

žejíške=

něshluká=

íhsn=

dělna=

etbéml=

ísvkča=

nevcě=

peníkr=

včokla=

nsěá=

